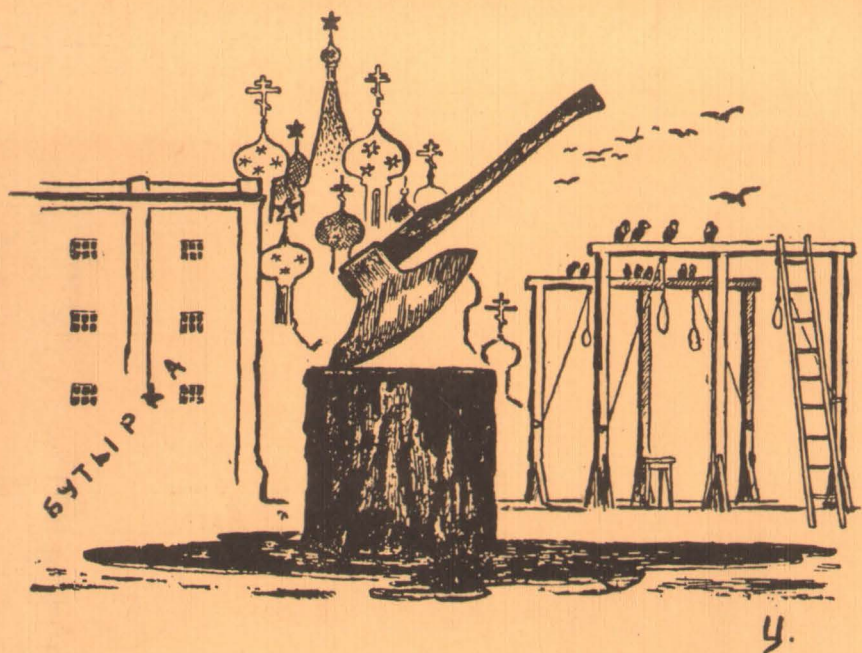

ІВАН ГЛАДУН

НАРОДОВБИВЦЯ „СВЯТАЯ” МОСКВА

Там русский дух Москвою пахне...

УВАЖНО ПРОЧИТАВШИ — ПЕРЕДАЙ ІНШОМУ

Автор цієї розвідки, народжений в Канаді, відомий антикомуніст, який в сорокових роках розгромив комуністичний рух в Канаді. Написав кілька наукових монографій з народознавства англійською мовою.

Написав Іван Гладун надзвичайно цікаві спогади про свою діяльність в лежбищі комуністичної Москви, а потім в Канаді, де він причинився до розгрому компартії Канади. Книжка під назвою „ІНКОЛИ Й ОДИН У ПОЛІ ВОЇН” читається з цікавістю і захопленням.

Автор просить після прочитання цієї брошури свої відгуки та побажання надсилати на адресу його замешкання:

Ivan Hladun,
P.O.Box 111, STN. M,
Toronto, Ontario
Canada M6S 4T2
Іван Гладун

НАРОДОВБИВЦЯ — „святая” МОСКВА

„Російський народ — глибоко нещасний народ, але й глибоко нечистий, грубий, і, головне — брехливий дикун.”

Іван Бунін, Воспомінанія, Париж, 1952 р. стр. 182.

„Мені здається, що найяскравішою рисою московської національної вдачі є саме жорстокість, як гумор — англійської. Найцікавішою рисою московської жорстокости є її диявольська вигадливість, її, я сказав би, естетична вишуканість. Говорю тут не про жорстокість, яка виявляється інколи, як вибух хворої або зіпсованої душі... Тут говорю про масову психологію, про народню душу, про масову жорстокість.”

Максим Горькій-Пешков, 1923 р.

Народознавці західного світу підраховали, що московська комуністична імперія, за весь час свого існування, вимордувала понад вісімдесят мільйонів (80.000.000.) людей. Такий підрахунок зроблено на підставі широких, пильних та безсторонніх дослідів!

Таким чином червона Москва здобула сумнівну славу найбільшої народобійни в історії людства. Кажемо московська, а не якась там советська імперія, бо москалі були та є незаперечними володарями та диктаторами в ній. Іншими словами москаль — це власник м'ясарської різни, де він є головним різником, а собі за помічника брав хозаря-юдєя(1), хахла-перевертня, денационалізованого грузина та інших, що здичавіли від втрати власного „я”.

Інші джерела настоюють на тому, що за трьома переписами населення московської імперії тільки Україна втратила понад вісімдесят мільйонів (80.000.000.) українського народу. Ці самі джерела вказують, що від 1917 до 1987 року число українців в Україні не збільшилося, але зменшилося. Загально прийнятим є те, що природній приріст населення повинен дорівнювати двом відсоткам кожного року, але цього не було... Звичайно, якась частка українців була насильно розвезена по інших районах імперії, а ще якась частка українців вимушена була перезвати себе москалями, щоби врятувати своє життя, але ніяк не десятки й десятки мільйонів. Тут насувається питання перше: **ЧИ НЕ БУЛИ УКРАЇНЦІ ПРИЗНАЧЕНІ НА ЦІЛКОВИТУ ЗАГЛАДУ?** Адже Україна втратила більше людей ніж усі осадни (колонії) московської імперії взяті разом.

Винищення восьмидесяти мільйонів (80.000.000) або й більше людей є настільки надмірним (колосальним) явищем, що не в силі поміститися в уяві людини. Таке величезне число вбитих могло б заселити велику державу. Це вісімдесят мільйонів усталених (нормальних) мирних, мислячих людей. Людський глузд попросту не може усвідомити таке пекельне явище і пробує творити вражіння, ніби нічого такого й не було...

Мордували мирних хліборобів, безвинних робітників та інтелігенцію, священство, масовими розстрілами, смертельними муками, непомірними масовими штучно витвореними голодоморами, тюрмами, концтаборами, отруєннями, топленням у баржах на дні моря, війнами, нещасними випадками в копальнях примусової праці й іншими мислимими і немислимими способами... Свідомо підривали здоров'я українського народу величезними нестатками харчів, житла і лікарської опіки та навмисною пиятикою.

Мордували старих, молодих чоловіків і жінок, хлопців і дівчат, дітей і немовлят, безпритульних сиріт, яких виловлювали, саджали на драгтиві пароплави, а затим вивозили на Чорне море та затоплювали їх (2)... Окрім загального народобивства, вигублювали десятки мільйонів ненароджених немовлят штучними викидами, бо нещасні матері не мали матеріальних засобів, щоби виплекати дитину...

В історії людства були більші і менші імперії, які винищували своїх підданих та невільників-рабів. Були в історії більші і менші дикі кочові орди, які теж мордували завойовані ними народи. Однак жодна із цих імперій чи кочових орд, за нашу історичну пам'ять не вимордували й десяти відсотків із того, аніж це зробила московська імперія. Одна тільки Камбодія (Кампучея) може дещо дорівнятися московській імперії, де здичавілі комуністи вигубили майже таку саму кількість населення як і москалі.

(1) Хозари: Близько 679 року із Середньої Азії над Волгою і Доном появилися турецькі кочові племена Алтайської раси. Хозарське Царство повстало майже одночасно із завоюванням Арабами Персії та східного Кавказу. Столицею їх Держави стає величезне кочове становище Ітіль над Волгою в тому місці, де Волга найближче добігає Дону. В Хозарському Царстві проживали різномірні народи і племена в тому числі і русини. Головою держави був каган. Цей титул рівний титулові: падишах-ом, базилевс, рекс. Є відомости, що Хозарські Хокани прийняли юдейську віру, але не всі хозари ісповідували віру Мойсея, частина із них була поганська, частина мусульманська, а частина християнська. Хто ж вони такі, Хозари?

Алтайські Турки, змішавшись із підкореними ними Гуннами та Болгарами, а також північнокавказькими племенами із тубільців утворили новий нарід ХОЗАРИ. Отже, Хозари чимось подібні до москвитинів. Влада у Хозар була поділена між Хаканом і Пехом. Хакан-Каган керував справами цивільними та справами віри, а дійсну владу посідав Пех, бо в його розпорядженні було військо. Імператор Руси-України Святослав Завойовник (Наївний) розгромив Хозарське Царство, а частину Хозар переселив на південно-західні терени нинішньої Галичини. Нинішні європейські юдеї — це нащадки погромлених Руссю Хозар, які із семітами не мають нічого спільного, за винятком віри.

Павло Крат Українська Стародавність, 1958. М. И. Артамонов. „История Хозар” Лен. 1962 г.

(2) Юрій Липа, РУБАН, Том I. 1955 р.

Новеля: Петька Клиш, нальотчик.мертволиці китайці загнали їх багнетами до величезної берлини на збіжжя... Чорнявий комісар, вже тепер без патосу дивлячися, прочитав їм розпорядження... Скінчивши махнув рукою, і, попихані багнетами китайців, арештовані влилися довгими пасмами в чорне нутро берлини... Справа була ясна: „Алмаз”, крейсер військовий, мав з наказу большевиків затопити берлину...”

Що довело москвитинів до поповнення такого, нечуваного досі, протилюдського злочину? Такий велетенський, протилюдський злочин могла поповнити якась громада первинної дикої орди, або наскрізь здичавіла суспільна верства людиностварин, яка неначе б то зірвалася з припони людського закону та морального стриму і стала руйнувати і трощити все, що ставало на її шляху.

Таке надмірне (колосальне) народовбивство на цілі віки залишиться винятковим явищем і чорною плямою на москвитинах, яку вони не зітруть, хіба що поголовно винародовляться та улюдняться.

Питання такого порядку: чи москалі є самотніми винуватцями за ці народовбивства, чи може ще хтось допомагав їм у цьому і вина падає на них посередньо і безпосередньо?

Наступне питання: чому так звані демократичні християнські країни не пішли хрестоносним походом на московську імперію і не спинили вище описані народовбивства?

Чому так богомольні та душеспасаємі попи, єпископи, архієпископи, митрополити та кардинали, всякі папи і патріархи не підняли всесвітнього голосу протесту проти такого непомірно страшного людинобивства??? ЧОМУ!?

Ми заторкнули деякі дуже важливі питання відносно московитів та їхньої імперії. На ці питання треба знайти відповіді. На жаль

неможливим є дати короткі та вичерпні відповіді, бо вони не вияснили б нам цілого положення викладеної справи. Треба простерти картину життя від альфи до омеги, щоб показати, як і що довело московську імперію до такої катастрофи.

Всяке суспільне явище завжди є уділом людського суспільства. Отже, щоби зрозуміти яке-небудь суспільне явище, насамперед потрібно зрозуміти людей, властиво пізнати та зрозуміти людину. Ми, народознавці, завжди починаємо від людини, коли пробуємо досліджувати які-небудь суспільні явища.

Залишаємо поки що москвитинів і їх московську імперію та подивимося на людей, властиво на початки виникнення людини. Це може виглядати недоречно, але з плином цієї розвідки все стане на свої місця.

1) Ми вважаємо, що зовсім слушним є припущення про те, що люди виникли на землі подібно, як виникли інші живі істоти. Людство мусіло перейти довгий перебіг (процес) анатомічного та фізіологічного розвитку, подібно, як усі інші тварини, в намаганні достосуватися до довкілля. Дійшовши до рівноваги з довкіллям людина, як і всякі інші тварини, припиняє розвиватися анатомічно і фізіологічно та стає жити в стані застою.

2) Але людина була зовсім чимось іншим і ріжнилася від тварин. Датель Буття — Творець світу та всієї всесенної вивінував людину ЗЕРНОМ ДУШІ. Таким чином людині було дано нагоду розвиватися і далі, не анатомічно чи фізіологічно, але духово, було дано нагоду розвивати зерно душі до небувалих висот зрілості та самосвідомості, або занедбати, а то й зовсім придусити зерно душі і надалі залишитися у звиринному стані.

Даючи людині зерно душі, Датель Буття таким чином відступляє манюсінку частинку Своєї Всемогучності в користь Свого сотворіння, цебто людини — це Божою іскрою в нас.

3) Можливо, що першим проявом духового розвитку (еволюції) первинної людини було виникнення духовної чесноти-совісті. За нею почали виникати інші духовні чесноти, такі, як чеснота милосердя, чеснота вдячності, чеснота співчуття та інші.

Таким чином людство починає улюднюватися (цивілізуватися) — (цивілізація означає улюднення людини, а не його технічні та матеріальні здобутки). Улюднення означає, що людина починає поступово підкорювати первісні інстинкти та прикмети і чимраз більше опановувати їх.

4) Із-за якоїсь загадкової причини духовий розвиток людства ніколи не був та не буде одномірним чи то серед народів або племен та громад,

або навіть серед родин. Завжди якась мала частина народу, племені, громади чи родини буде вище розвинутою від інших. Тоді якась більша частина буде менше розвинутою. За нею набагато більша частина буде ще менше розвинутою.

Тоді ті, які є найбільш розумово і духово розвинуті, підсвідомо та самовіданно стараються освідомлювати менш розвинутих. Первинні „вихователі” менш свідомих поступово переростають в безліч мудреців, філософів, апостолів, пророків та проповідників які безнастанно і всякими способами намагалися освідомлювати просту отару малосвідомих. Проста, несвідома, отара часто ворожо ставилась до них, часто мучила а то й побивала їх. Помимо того ці праведники ще більш віддано діяли, бо це давало їм незвичайну радість та душевне задоволення.

5) Духовний розвиток інколи падав у хвилиний застій, навіть часами у хвилиний відворот. Це ставалося тоді, як якась дика або напівдика орда нападала на більш розумово і духово розвинених людей та змішувалася з ними. Змішання двох народів чи рас дуже часто спричинює розумовий та духовний застій, а часами навіть хвилиний відворот духового розвитку. Змішання двох народів чи рас завжди кінчається тим, що сильніший з них проковтне слабшого. Тоді знова починається поступовий перебіг розумового та духового розвитку.

Інколи навіть цілий народ, який не має праведних, розумово та духово розвинутих провідників, потрапляє у застій.

Помимо застоїв і навіть хвиливих відворотів, духовий розвиток людства все ж таки поступає вперед, до якоїсь загадкової, остаточної мети, правдоподібно до певної досконалости, а не до якоїсь преісподні та загибелі.

6) Всяка звірина та інша тварина є обмежена інстинктом від сваволі. Цебто, вона має притаманне їй мірило поведження. Такий інстинкт є тим стримуючим чинником у звірини та іншої тварини, який не допускає їх вбивати іншу ради самого вбивства. Звірина буде вбивати іншу тварину задля поживи або в момент самооборони.

Людина не є обмежена інстинктом від сваволі. Натомість стримуючим чинником у людини є розум та комплекс розвинутих моральних чеснот.

Доки людина не розвине зерна душі, то само собою не буде мати духових чеснот та морального поведження. Не маючи ні морального ні інстинктивного стриму від сваволі, людина буде вбивати свій власний рід і навіть родичів й не буде відчувати жодного почуття жалю чи каяття, совість не буде гризти її сумління бо таких чеснот в неї нема.

Через те деякі філософи твердять, що людина може піднятися до вершин святих, або впасти до низин темного звіра...

7) Ми ділимо людство на чотири основні верстви (категорії):

а) Найвищою, але найменш чисельною суспільною верствою є праведні, самосвідомі, самовіддані й шляхетні та достойні мужі, які посвячуються для добра людей, освідомлювати менш свідомих та діяти проти всякої несправедливості, проти нищення людей і природи. Ці люди є творцями розумових і духових вартостей свого народу, як рівно ж і душею свого народу. Щасливим є той нарід, який має бодай один відсоток таких праведних, шляхотних людей.

б) Другою, але нижчою та більш чисельною суспільною верствою, є так звані пристосованці. Вони є менш розумово та духово розвиненими. Вони не здібні бути провідниками і творцями, а лише слугами. Вони є суспільно корисними в діловому житті народу як політики, фахівці, попи та підприємці.

в) Третьою, ще нижчою суспільною верствою є проста отара. Ця суспільна верства становить переважаючу більшість у всякому народів. Це, здебільшого, гарні, мирні та покірні люди, але із мало розвиненим чинним (функціональним) розумом (ментальністю). Ці люди є здібними пізнавати і розуміти простенькі, ділові речі, але є нездібними розуміти чогось неречевого (абстрактного). Вони не мають здібності до якого-небудь первопочину (ініціативи). Ця проста отара є, так би мовити, тією приспаною силою, яка може бути вельми додатним (позитивним) чинником, якщо нею керуватимуть сили добра, але може бути й страшною нищівною силою, якщо нею керуватимуть сили зла.

г) Четвертою, найнижчою суспільною верствою, є людотварини, цебто люди, які залишилися ще в первинному (примітивному) стані розумового і духового розвитку. Ми тут не говоримо про якихось тубильців, що живуть десь у диких нетрах лісових, але про матеріально розвинені краї. Людотварини не посідають духовних чеснот, керуються звіринними інстинктами та примхами. Наприклад такі, як той глитай-харциз у Каневі, який брав аренду за винайм землі під могилу та пам'ятник Тарасові Шевченкові.

Кожний нарід у світі має меншу або більшу суспільну верству людотварин. Таку суспільну верству людотварин мають і українці й москалі, але в москвитинів вона далеко перевищує інші суспільні верстви, такі як пристосованці та проста отара. У москвитинів немає ПЕРШОЇ СУСПІЛЬНОЇ ВЕРСТВИ, цебто ПРАВЕДНИХ, САМОСВІДОМИХ, САМОВІДДАНИХ шляхетних достойних мужів.

Московська людотварина трималася на припоні деяким моральним стримом та гострими карними законами. Як у них пірвалися карні

закони і моральний стрим, то їхня суспільна верства людотварин кинулась все руйнувати на „повну пару”. Хто потрапив під руки, того вбивали, вбивства заради вбивства. Чим більше лилася кров тим страшніша веселість опановувала їх дегенероване життя.

Поділ людей на суспільні верстви не є чимось новим. У четвертому столітті до народження Христа слаий грецький філософ Платон поділив був людей на три суспільні верстви: на ЗОЛОТІ ДУШІ, на СРІБНІ ДУШІ, на БРОНЗОВІ ДУШІ. Ми додали ще четверту суспільну верству, яку Платон назвав би був чавунними душами, якщо б він на сьогодні жив.

8) Наукова дисципліна народознавства основана на засаді ідеалізму. Ми цінимо та поважаємо достойність людини. Ми припускаємо, що людина була, мабуть, створена для того, щоб бути заступником Дателя Буття на землі і володіти нею так, як це було заложено в законах життя, встановлених від творення вселенної, включно із нашою планетою-землею. Ми припускаємо, що вселенна, включно із нашою планетою — землею, була створена якоюсь таємною, всемогучою, надприродною силою, яку ми звемо Дателем Буття, а інші зуть її по іншому.

Коли ми говоримо про суспільну верству людинотварини, то ми не маємо на думці тих нещасних суспільних відпадків, які dokonують свого нужденного існування, тиняючись нетрами великих метрополій. Ми маємо на думці здібних, хитрих галапасів (паразитів (3), які наживаються деморалізацією та визискуванням простої отари.

Суспільна верства людинотварин не є неуками — багато із них є високо вишколеними в різних галузях професійної та фахової діяльності. Багато з них є безмежно заможними. Суспільну верству людинотварин в'яже одна основна прикмета: вони не визнають достоїнства людини, не визнають, що в кожній людині знаходиться зерно душі. Вони наполягають на тому, що людина є лише улюдненою звіриною з надзвичайним продовженням звіриних інстинктів та звіриної тямовитости (інтелігенції).

3) Хитрих галапасів (паразитів).

Московський політолог Павел Сергеев у своїй статті: „ЄДНІСТЬ НАУКИ, ПРИРОДИ та ДУХОВНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЛЮДИНИ” пише: „Наука, як сфера духовної діяльності людини — єдина. Це одне із основних емпіричних узагальнень (закон) вченого-українця В. І. Вернадського...”

1. Вроджене формальне сприйняття дійсності юдеїв, що тягне за собою в першу чергу постійне виправдання своїх вчинків, наперед визначає паразитарний спосіб життя та величезну пристосованість (духове і тілесне хамелеонство) за рахунок інших народів і привело до створення певної оцінки орієнтації, яка з часом перетворилася в духовний тип юдея та наглядно відзеркалена і закріплена в їх священних книжках: Талмуд, Тора, Старий Завіт. Стр. 1-2. Коломна. 1990 р.

Вони вірують, що людина розвинулася із спільних прашчурів — людиномавпи. Вони і далі наполягають на тому, що людину можна виплекувати, вишколювати і користуватись так, як це роблять з різними іншими свійськими тваринами.

Ми називаємо цих людей матеріялістами, бо вони вірять в те, що матерія є початком та кінцем життя. І поза тим нічого більше не існує, ані Бога, ані душі. Тому матеріялісти ніколи не будуть праведними, самосвідомими, самовідданими мужами на службі для добра людства та до сприяння розумового та душевного розвитку. Навпаки, вони свідомо діють проти того.

Матеріялістичне розуміння про значіння людини ніяк не витримує слушности та розсудку (логіки). Ми твердимо, що кожна людина має зерно душі. Доказом тому є те, що протягом історії всього людства були десятки, а може й сотні тисяч праведних людей з дуже високим розумовим та духовим розвитком, які часто доходили до святості. Отже, якщо ті люди могли дійти до таких висот, то немає жодної причини, чому інші не можуть так само розвинути розумові й духові сили. Але лихо в тому, що матеріялісти мають великий вплив в урядах. так званого вільного „демократичного” світу... Тому життя в світі не ведеться так, як це закладено в законах життя, але ведеться в хижацький спосіб, винищуються слабші народи безконечними, безглуздими війнами, винищуються масовими народовбивствами: бездумно, гранично із божевільям нищаться природні багатства і затрується екологічне довкілля. Підготували повне знищення життя в світі ядерними приладами. Одиноке, що не дає можливості матеріялістам цілковито знищити життя, це те, що існують сили добра, які безнастанно ведуть боротьбу проти сил зла. Матеріялісти, матеріалізм — це МІЖНАРОДНА МАФІЯ СИЛ ЗЛА.

І нарешті, цілком слушне питання, **ЩО ТАКЕ ДУША?**

Намагання пізнати і зрозуміти, що таке душа, провадилися вченими та філософами світу безупинно протягом довгих віків. Проблема повстала в тім, що розуміння душі неможливо було вмістити в якусь ужиточну, дієву рамку, зладжену вельми обмеженим людським розумом. Душі не можна побачити, почути або торкнутися її, — в неї можна тільки вірити.

Душу можна вважати за невидиму, надприродну силу, яка виявляється в нашій свідомості буття, в нашій совісті, в нашій моральній стриманності, в нашій самовідданості (альтруїзмові) та в нашій Богопошані й самопошані. Загально кажучи, душа є засадою людського життя. Вона є тим нематеріяльним, але конечним складником, що відрізняє людину від тваринного світу.

Душа є одвічним, безсмертним звеном із нашим Творцем — Дателем Буття. Чиста високість нашої дійсности є лишень порогом до Його Святості й Він є ближчим до нас, ніж ми самі до себе.

Тіло мертвоносне і тому завжди матиме нахил до звиродніння. Від хвилини народження тіло поступово старіється аж поки не обернеться в прах. Зате душа чимраз все більше розвивається і молодіє.

Мінжродня мафія сил зла (4) складається з таємних товариств власників надмірних (колосальних) нагромаджень фінансів, власників величезних промислових та торговельних фірм, копалень, пароплавств, земельних посіlostей тощо.

Міжнародня мафія сил зла має на послугах величезний штат різного роду вчених, недовчених економістів, народознавців, політиків, попів, письменників, видавців друку, радіо та телебачення, яких завданням є виправдувати причину існування всієї капіталістичної системи. Ці одиниці творять другий суспільний рід(категорію) людства, тобто рід пристосованців-службовців.

Таємне внутрішнє коло міжнародньої мафії часто обговорює різні світові та внутрішні (домашні) проблеми і передрішає справи, які потім „вирішуються” державними урядами неначе б то вони були первопочином самих цих урядів. Ними вирішується і доля менших і більших народів, коли й кому та при яких обставинах розпочинати менші і більші війни, створюються ситуації економічних криз, тощо...

Це може виглядати як щось неймовірне, казкове. Але на превеликий жаль така є дійсність. Правдиві, поважні народознавці (етнологи) які не є на послугах в жодних позакулісових змовників із кіл міжнародньої мафії, постаралися прослідити велику кількість чорних справ міжнародньої мафії — сил зла, і вивести їх на денне світло. Наведемо тут два дуже яскраві приклади: Під час Першої та Другої світових воєн „аліянтам” дуже ходило про те, щоб якимось чином втягнути Америку у війну. В першому випадкові — Британії вдалося хитрим способом спровокувати Америку тим, що допомогли німецьким підводним човнам затопити американський пасажирський пароплав „Лузитанію”. Звичайно, що це було зроблено не без відома високих чинів

4) Мафія: сили зла.

„Малий гурт банкірів та промисловців ЗДА та Європи уклав на початку 20-го ст. далекосяжний план захопити у свої руки багатства і владу всього світу... Маючи безмірні більйони гроша, МАФІЯ захопила в свої руки способи і засоби, які ВИХОВУЮТЬ СВІТОГЛЯД людини: школи, видавництва, часописи, журнали, радіо та телебачення...”

П. Штепа, Мафія, 1971 р.

американської влади. У другому випадкові, тобто, під час Другої світової війни, мафії вдалося збунтувати американський нарід провокацією в Перл Гарбор. Таємно було узгоджено з Японією, щоб японські збройні сили зруйнували американську морську базу в Перл Гарбор. Ці всі речі були відповідно задокументовані, а з часом стали загально відомими.

Наведемо ще один поступ Мафії в царині світової політики.

ТОМАС РОБЕРТ МАЛЬТУС (1766-1834), британський англіканський пастор та економіст, сполохав був правлячі кола Великобританії та інших держав своєю теорією про ПЕРЕНАСЕЛЕННЯ СВІТУ. Він твердив, що неселення світу подвоюється кожних двадцять і п'ять літ і що таке перенаселення може перерости засоби виживання на землі. Тому він радив завести суворі міри які б призводили до скорочення приросту населення.

Теорія Мальтуса набрала була широкого розголосу в початках, але пізніше, її було приглушено, як неслухну та незгідну із дійсністю. Все це було зроблено для „загальної публіки”, але таємні сили кола міжнародної Мафії поважно застановилися над загрозою перенаселення світу. Вони, імовірно, дійшли того переконання, що потрібно припинювати ріст населення світу постійним винищуванням всіх народів всіма можливими способами.

Війни і всякі інші заворушення та революції винищували величезну кількість людей, але вони були ще й позиточними, бо приносили неймовірні зиски власникам виробництва зброї та інших військових запотребувань. Війни корисні ще й тому, що дають можливість Мафії розподілювати ринки збуту сировини та товарів. Війни є корисні світовим банкірам, бо уряди воюючих країн мусять позичати гроші для фінансування воєн...

ВІЙНИ, МИНУЛІ ТА СУЧАСНІ, НІКОЛИ НЕ ВЕЛИСЯ В ОБОРОНІ ЯКИХ-НЕБУДЬ ІДЕАЛІВ ЛЮДСЬКОСТІ, ЗА ЯКУСЬ СПРАВЕДЛИВІСТЬ АБО ЗА ВИЗВОЛЕННЯ ПОНЕВОЛЮВАНІХ НАРОДІВ. ВІЙНИ ЗАВЖДИ БУЛИ „ВЕЛИКОЮ ТОРГІВЛЕЮ”, але простій отарі говорилося, що війни ведуться в обороні правди, за „божу справедливість”... Говорилося, що війни ведуться проти „зазіхань” ворога, який хоче опанувати світ — це війни оборонні. Війни завжди були „оборонними” а не „нападаючими”...

Міжнародня світова Мафія під час Першої світової війни домоглася того, що навіть сам папа Римський благословив одну й другу противні армії до „перемоги”..., але з часом припинили це робити, бо виглядало занадто глумливо.

На початках цього століття Мафія сил зла створила певні обставини для „невідворотности великої світової війни”. Обставини дуже прості: матеріялістичні засади народньої господарки (політичної економіки), де людська діяльність підпорядковується збільшенню капіталів, вимагає періодичного знищення зброї та товарів військового спорядження, великими або малими непрестанними війнами. Це матеріялістичне господарство рівно ж вимагало надмірного нищення загально пожиточних товарів. Поза тим всякі війни приносять величезні зиски з лихвою від позик урядам воюючих держав, а ще й до того зменшення приросту населення.

Міжнародня Мафія сил зла досконало і основно опрацювала богоборсько-безбожницьку нову релігію комунізму, як „полік” для спасіння всього людства... Мафія дійшла висновку, що релігія комунізму носить в собі широкі можливості душевного звихнення людей саме отим „всеспаасючим людство” шахрайством. І, що таке звихнення носить в собі зародки нищення одні одних.

Продовжимо мову про москвитинів та московську імперію.

„Ледарство, неробство стало одною з найприкметніших ознак московської національної вдачі. Москвитин уважає працю за прокляття, за гіршу кару, ніж кара на горло”. П. Штепа, Московство, 1968 р.

А московський історик Н. Кармазін пише: „Не відділенням від Золотої Орди, не скиненням татарського ніби „ярма”, але цілковито навпаки — перебранням всього ідейного спадку Татар стала Московщина великою потугою”.

Москвитини не є основним, корінним народом, який протягом сотень поколінь очищувався та зцілювався в окремий самобутній нарід, розвивав власні культурні властивості, розумовий і душевний розвиток. Москвитини — це покручі різних тюрксько-угрофінських племен з білорусами та українцями. Певної тотожності, як нація, москвитини почали набирати не більше, як сорок поколінь тому — (одне покоління більш-менш 25 р.”).

Як вже попередньо сказано, мішанина рас чи народів ніколи не виплодить кращих нащадків. Навпаки, така мішанина завжди виплодить гірших нащадків. Це тому, що такі покручі-нащадки дуже часто оділичують найгірші прикмети обидвох рас чи народів. Якщо в покручів іноді й є якийсь духовний розвиток, то з часом він затрачується, відбувається регресія.

Визначний британський народознавець Геролд Лемб, який був у московщині і обширно досліджував москвитинів біля триста літ тому, написав велику, монументальну працю під назвою „Похід Московії”, в якій знаменито описав дику вдачу (характер) москалів.

Мішанина племен, народів, чи рас, не є чимось новим або випадковим. В історії людства було безліч випадків, коли якась дика орда нападала на більш улюднений (цивілізований) нарід і тоді або вона фізично була винищена, або вона змішувалася з більш культурним поневоленим народом і розчинялася в ньому.

Московські тюрксько-угрофінські азійські народи проковтнули незначну кількість слов'ян і сталися тим, чим вони на нині є. Одночасно москвитини принизили поневолених народів до власного рівня розвитку, який іще по сьогодні перебуває в первинному стані. Москвитинам потрібно ще багато сотень літ щоби вони могли улюднитися і статися повноцінною культурною одиницею вселюдської спільноти. (Слово „культура” — означає розвиток та зміцнення розумової потуги культурних умов середовища, що спричинюються до покращання моралі та улюднення. Таке пояснення подає Великий Енциклопедичний Словник Англійської мови Функа і Вагналля).

Щоправда, москвитини спорудили досить обширну показову і розвагову культуру. Говоримо показову, тобто виставову, яка є лише плястичним полуддям, що прикриває їхню нікчемність і служить головно для розваги. Мають письменство, музику, танцюючих ведмедів, цирки, театри і балети. На жаль із всієї тої „культури” нічого не надається до найменшого духового поступу і розвитку. Це є радше „культура для культури”, мистецтво для мистецтва. Іншими словами ця культура існує для самохвальби. Однією із основ народознавства є те, що всяка духово вбога людина чи нарід завжди буде настирно вихвалити себе. Тому москвитини є дуже щедрими на самохвальбу. Ми не знаємо ніякого іншого народу, який би вихваляв себе так, як це роблять москалі.

Духова порожнеча витворює в людині чи в народі велике підсвідоме почуття меншевартости. Москвитини є пересяклыми підсвідомим почуттям меншевартости. Вони підсвідомо закривають те почуття переконанням, що вони мудріші від всіх інших. Це почуття заставляє їх поводитися гордо, нахабно, зухвало, зарозуміло і жорстоко та відноситися до всіх по „наплювательськи”...

Будучи на низькому ступені розумового та духовного розвитку, москвитини не змогли висунути з-поміж себе ані одного справді благородного праведного мужа, самовіданного в посвяті для служби добра всього людства, для добра свого народу, добра поневолених народів своєї імперії. Не висунули із свого середовища ні одного пророка, рівного Тарасові Шевченкові. Замість благородних і праведних мужів, москвитини висували імперіяльних хижаків різного покрою:

політиків, письменників, вчених, недовчених попів, митрополитів, патріархів та суддів. Висували не тільки із „своїх”, але й з кіл українських вислужників-пристосуванців, морально збанкrotованих перевертнів, які завжди будуть служити за кусень ковбаси та сумнівну славу. Саме такі вислужники-перевертні часто бувають ще гіршими хижаками-імперіялістами ніж самі москвитини.

Одиноким додатковим позитивним чинником, який сприяв деякому невеликому поступові духового розвитку москвитинів, було запровадження віри Христової в їх середовище. Попри те, що християнство відразу пристосувалося до потреб імперії та її царям, все ж віра сталася позитивною, як стримуючий чинник від поголовної неморальності. Попи відстрашували людей від злочину пеклом та чортами і обіцяли рай за добрі вчинки. Це був прояв самолюбства у вірі: „Спасай себе, а чорт нехай бере всіх, що лишаються позаді мене”

Появилася велика кількість різних єпископів, митрополитів, монахів і патріархів, як колишніх так і сучасних, але всі вони були і є скінченими релігійними безбожниками (релігійними атеїстами (5)), а не божими угодниками.

Є ще й інші негативні прикмети московської вдачі, але віримо, що досить сказаного, щоб зрозуміти вдачу москвитинів. Помимо своєї непомірної нахабності, зухвалості, зарозумілості, жорстокості —

5) За 28 вересня 1989 року в „Советской Культуре” появилася стаття одного із священників РПЦ о. Георгія Персіанова, де він пише так: „Одолей Бог сатану, мир сделался би плоским, одновалетным”.

А патріарх РПЦ у листі до Г. Карпова пише: „Зараз від отця Колчицького отримав телеграму, що сьогодні патріархія отримує машину ЗИС-110. Ура! Я тут (на урядовому курорті в Ялті) роз’їжджаю на ній і бачу, яка це прекрасна машина”. Це був подарунок Й. Сталіна патріархові РПЦ Алексію.

Грані, н. 257, стр. 241.

„У багатьох установах Московської патріархії, а також в єпархіях, чесно виконувати свій пастирський обов’язок можливо тільки проти волі начальства! А лжа і лжесвідчення взагалі стали новим догматом її битія (тобто РПЦ). — Все це свідчення російського православного священника Вячеслава Полосіна, видруковане в ГРАНЯХ, свідчення часів престройки 1989-1990.

І далі: Більшість мовчать, а багато брешуть та лжесвідчать, за що отримують мітри і доходні місця. Останні обставини породили в Церкві, особливо за останні 25 років, крайньо нездорову обстановку корупції, злодійства, вимогательства і протекціонізму, допомагало виникненню чогось дуже подібного на мафію... я б сказав партійно-церковну мафію”.

Голова Совета по справах релігії СССР К. Харчев під час січневої доповіді 1990 р. сказав: „Йде інтенсивний перебіг проникнення Церкви у державну політику... А так, як влада повністю належить нам, то, я думаю, в наших силах направити ці колії в той або інший бік, в залежності від наших зацікавлень. Подбор і постановка священників — дело партії”.

москалі є в дійсності бідним і нещасним народом, якого потрібно тільки жаліти, і допомагати йому вилізти із тої біди... І якщо вони діяли і так діють по дикому, то тільки тому, що це є найвищим проявом здібності їх поступованням. Іншими словами вони не вміють та не можуть бути ліпшими і кращими, ніж вони є насправді. Існує певна філософська всеправда (аксіома): „НІКОЛИ НЕ ВИМАГАЙ ВІД КОГОСЬ ТОГО, ЧОГО ВІН НЕ МОЖЕ ДАТИ”.

„Піраміда світової сили стоїть на дуже широкій, але й дуже непевній основі. Її основа не є природня, але штучно побудована з брехні, ошуканства, горлопанства (демагогії), людської дурноти та людської сліпоти і безкритичної віри... Найвищий провід цієї світової сили складається з малої зграї світових (Нью-Йоркських) банкірів”.

П. Штепа, Мафія, 1971 р.

Новочасна капіталістична господарка (політична економія) не може відповідно існувати без поважних воєн, або бодай без великих „оборонних готувань”. Останні великі війни завжди були попереджувані важкими господарськими застоями, які можливо було урухомити тільки великою війною. Цілий початок 20-століття був наповнений господарським спадом і протривав до 1914 року.

У 1914 році вибухає „велика світова війна” проти „диких гунів” Німеччини, Австрії та Туреччини. Велика світова війна була гучно проголошена як „війна для закінчення всіх воєн”. Нищаться незмірні запаси військового та іншого дорогого спорядження і майна. Загортається тисячі військових і цивільних кораблів із різним військовим спорядженням та товарами.

Одним словом: рухається величезний „бизнес” — уряди закуповують спорядження для ведення війни та потрібні товари, що приносять великі зиски промисловцям і банкірам. До того слід додати про ще один „зиск” — це загибель десятків мільйонів невинних людей... Отже куди не глянь — всюди благодать; зиски ростуть, а народ зменшується. «ЦЕ Й Є ОДИНОКОЮ ДІЙСНІСТЮ ВІЙНИ»

А простій отарі втокмачується до голів, що війна ведеться во ім'я божої справедливості.

Наслідок Першої світової — лютнева революція в Росії, а за нею большевицький переворот, підготовані світовими силами зла. Осадні народи імперії починають творити самостійні уряди...

Але, очевидно, що таке положення справ для Мафії було некорисне і вкрай вороже. Російську імперію потрібно не тільки спасти, але й укріпити. Національні уряди поневолених Москвою народів, як виразники молодого націоналізму, аж ніяк не захочуть „добровільно”

літи на співпрацю із Мафією і виконувати її волю. Потреба спасіння єдиної-неділимої випливала із кровних інтересів Мафії, мета якої була більш далекосяжна ніж створення інтернаціоналістської імперії.

Російська імперія недаремне була вибрана як плацдарм для наступу на світові національні інституції. Ось для цього і було напущено пошесть комунізму на московський народ. Хозарсько-юдейський банк Якова Шіффа у Нью-Йорку виділяє двадцять мільйонів (20.000.000.) доларів і передає все це своєму поручнику — ПАРВУСУ. Парвус із цими грошима їде в Швейцарію і передає гроші в руки Ульянова-Леніна. Але й Ленін не байдикував. Як агент німецької розвідки підписує зобов'язання з німецькою стороною про розвал тилу фронту і самого фронту комуністичною агітацією, за „роботу” отримує 35.000.000 марок золотом. Німецька розвідка у заплomboваному вагоні перевозить шайку Леніна в Росію...

Але було б наївно думати, що тільки вище вказані суми передала Мафія до рук своєї агентури...

Щоб зорієнтуватися які величезні суми отримала комуністична тічка від своїх хлібодателів, подаємо приклад: боханець хліба коштував в той час 5-ть центів, а кілограм м'яса 10-ть центів!!! Отже з такими величезними коштами на руках Ленінові було не так вже й трудно захопити владу до своїх рук.

А те, що Ленін відкрито лаяв капіталістів, а сам потайки брав їх золото і був на їх послугах, говорить про те, як діє Мафія та досягає своїх цілей. Як тільки Ленін усівся на трон білих царів основно, і вже, як червоний цар, розпоряджався майном і власністю підданих імперії, до нього у Москву приїздить один із найбагатших хозарських капіталістів ЗДА, його сердечний друг і змовник — Арманд Гаммер. Про цей історичний альянс знято документальну кінострічку, яка знаходиться в архівах ЗДА.

Світова Мафія сил зла прекрасно знала, що москвитини є нарід відсталий і не улюднений (не цивілізований). Знала добре Мафія і саму структуру расового складу москалів, а тому була твердо переконана, що ідеї комунізму приймуться в Росії без труднощів. Знала Мафія, що зруйнована Росія буде потребувати займів та допомоги від західних банків... Так воно і сталося. Тільки-но комуністи доп'ялися до влади, як Захід отримав те, що білий цар би ніколи їм не дав.

У москитинів не було настільки духово розвинених достойних мужів, які розуміли б і передбачили б всі наслідки зловіщої релігії комунізму — одиниці не йдуть в рахунок. Фактом є те, що не було в ті часи сили настільки національно свідомої, яка б змогла була

перестерегти і повести маси за собою від зарази комунізму. Не було таких сил ні в Росії, ані в Україні...

Практично, ще до більшовицького перевороту, Росія із усією її системою правління, банків, церковної влади, промисловості, була на послугах Мафії. Ось чому московське простолюддя так легко далось зловити на шахрайські гасла: „грабуї награвоване!” та „релігія — опіюм для народу!”.

Простолюддя ці гасла розуміло дослівно — пограбувати капіталіста, відібрати те, що є в багатших, а тоді вже живи і пануй... Не стримувала їх і віра в Бога бо релігія в імперії була казюнна, а попи і митрополити в царській Росії були в більшості своїй дуалістами та релігійними атеїстами, а все це разом взяте говорило, що вони були сірими ремісниками капіталістичної системи.

Гасла: „Долой поміщиків і капіталістів!”, „Долой попов і царя!” привели московського Ваньку до тої прірви, в яку він сам і полетів сторч головою. Але за собою потягнув і все те, що було здорового на національних окраїнах Московії. „Крой Ванька, Бога нет!” — прийшлися до смаку ріжним безбатченкам. І ВАНЬКА КРОІВ! Та ще й як...

Всякий нарід, де б він не проживав у світі, мав і буде мати найнижчу суспільну верству населення, яка дуже мало або й зовсім духовно не розвинена. В науці таких осіб називають ЛЮДИНОТВАРИНАМИ.

У москвитинів така суспільна верства людей є дуже великою. Мають у своєму нутрі людинотварин і українці, як і інші народи, поневолені Москвою. Основна маса отих диких людинотварин московщиться і свідомо йде на службу ворогам нації. За таких Тарас Шевченко писав: „...свої діти гірш чужих її розпинають.” Саме яничари завжди були ще гіршими катами, ніж самі москалі. Саме із найдикіших покручів московських та із здичавілих харцизів-енків під проводом хозар і твориться „диктатура пролетаріяту”... Хозари роблять все можливе, щоб опанувати провід в „диктатурах”, щоб могли творити волю Мафії.

Хозари-шовіністи є наукою знаними як скінчені мізантропи (людино-ненависники). Саме хозари-шовіністи мають особливу хворобливу ненависть (паталогічну ненависть) супроти українців. Вже в самих первочатках більшовицької влади, всі державні пости, адміністративні, партійні та в міліції і ЧЕКА, а згодом в ОГПУ та НКВД, МГБ-КГБ посідали з'юдейщені хозари, і це не тільки в Росії, але й на Україні. На підрядні посади брали тільки тих українців, що вирікалися власного „я” і широко йшли на співпрацю із ворогом.

ВСІ ТРИ ГОЛОДИ В УКРАЇНІ БУЛИ СПРАВОЮ РУК МАФІЇ. ПЕРШИЙ ГОЛОД В 1921 році забрав 8.000.000 невинних жертв українського народу.

Ця цифра подана у звіті ЦК самим Троцьким!

Другий голодомор забрав 12 МІЛЬЙОНІВ українського хліборобського селянства. Керівником і головним розпорядником цієї небаченої до цього часу масакри голодом було призначено правовірного хозара ЛАЗАРЯ КАГАНОВИЧА.

Третій голодомор, як пімста українському селянству та робітництву, був штучно організований також хозаром Андроповим (КАЦ) і забрав від нації 2,5 МІЛЬЙОНІВ ОСІБ наших братів і сестер.

Було б помилкою думати, що голодомори на Вкраїні справа рук одного Сталіна, як це тепер настирливо пропагують хозарські кола.

Ось чому про голодомор 1921 року майже не споминається. Саме Ленін був першим натхненником масового винищення народів Московщини. Вірним поплічником ленінських задумів і плянів був Фелікс Дзержінський — польський хозар, якого було призначено після вбивства Уріцкого головою ЧЕКА, а опісля ВЧК. Складалася ця банда горлорізів в більшості своїй із деклясованих хозарів та інших покидьків московського суспільства. З часом, із легіонів патологічних вбивць було створено, основне ядро ВЧК, державну міліцію та МВД. Нині вчорашні вбивці в більшості своїй є на „заслужених” пенсіях і відпочинках, після праведних трудів...

На совісті не тільки самих виконавців плянів світової Мафії, але й на совісті їх натхненників, масові вбивства безпритульних дітей-сиріт по всіх просторах Московії в тім числі і в Україні. Про затоплення барж із дітьми-сиротами за наказом Леніна, Троцького та місцевих чинів Губчека м. Одеси, автор мав нагоду довідатись із достовірних джерел.

Щоб не бути голослівним подаємо список Київського губерніяльного ЧК на весну 1920 року.

Начальник управління Губчека — Блувштейн (прибране ім'я Сорін, жид);

Замісник нач. упр. губчека — П. Дегтяренко, малорос;

Секретар виконавчої комісії — Шуб, жид;

Завідуючий юридичним відділом — Самуїл Цвібак, жид;

Замісн. оперативним відділом — Михаїл Цвібак, жид;

Начальник оперативного відділу був жид Яків Лівшиц;

Комендант міста Києва був жид Файман (прибране псевдо: Михайлов);

Завідуючий тюрмами Києва — Кац, жид;

Завідуючий господарською частиною губчека — Каган, жид;

Завідуючий діловодством губчека Ганіотський (Сутулін, жид);

Комендант особливого корпусу при чека — Фінкельштейн, жид;

Завідуючий відділом спекуляції — Мотя Грінштейн, жид;

Начальник фінчастини губчека — Рабіців, жид;
Скарбник губчека — Савчук, малорос із київських робітників;
Заст. завідуючого секретним відділом — Шварцман, жид;
Заст. завідуючого юридичним відділом — Манькін, жид;
Інспектор секретного відділу — Яковлев (псевдо Демідов),
росіянин;
Інспектор — Ковалів, українець;
Інспектор — Лашкевич, росіянин;
Секретар юридичного відділу — Наум Рібінштейн, жид;
Заввідділу сектору спекуляції золотом та валютою —
Мантейфельд, жид;

ВСІ ВИЩЕ ВКАЗАНІ ОСОБИ ВИННІ В МАСОВИХ ЗВІРСТВАХ ТА РОЗСТРІЛАХ УКРАЇНЦІВ ЗА ПЕРІОД 1920 по 1930 роки.

Московська комуністична імперія перевищила всі надії і сподівання міжнародньої Мафії у пляні зменшення приросту населення світу.

Друга світова війна, витворена і підготована умами Мафії, скоротила населення світу ще на п'ять десятків мільйонів осіб.... Але Мафія стурбована і далі ростом населення землі. І можна сміливо сподіватися, що зацікавлені хозари вже мають пекельний плян для зменшення перенаселення на землі. І якщо наші висновки правильні, то тоді цікаво буде знати, чи такий плян обмине московську імперію?

Було б наївно гадати, що недавній візит американського мільярдера Арманда Гаммера до Москви і зустріч із ним Горбачова справа випадку... Правдоподібно, що велися переговори про долю московської імперії. І з переконливістю можна сказати, що умотають злі сили московську імперію в уміло розкинуті сіті фінансових операцій міжнародніх банків Мафії.

І який вже раз світова так звана вільна преса, радіо та телебачення будуть писати і говорити тільки про те, що вигідно Мафії, а що це буде, то немає жодного сумніву, бо так само вони поступали і в страшний 1933 рік.

Кожен поважаючий себе історик, політолог, етнограф та народознавець нехай перегляне всю так звану вільну пресу Заходу за період 1933 року і холодні щупальця жаху обінуть його, бо „вільна” преса мовчала про найбільший злочин Кремля за всю історію людства.

Під час штучно витвореного голодомору в Україні 1931-32-33 роках майже всі джерела масової інформації мовчали. Що більше! Деякі із найбільших часописів ЗДА широко коментували в своїх описах, яке „радісне та щасливе життя під диктатурою пролетаріату...” та яких „великих досягнень добилося трудове селянство у колгоспах...” А

геніяльний горлоріз з патосом проголосив був, що „жіть стало лутше, жіть стало веселей”.

Мовчала і Церква. Одинокий кардинал Мерсіє сказав прилюдно про злочин Москви, але його голос потонув у хорі голосів, ворожих Україні. Мовчали і патріярхи, які кормилися із рук горлоріза (6)...

Де і в якій церкві світу було відправлено панахиди за вимордуваним українським селянством та робітництвом? Хто із можновладних у митрах і тіярах помолився за мільйони помордованих українських діточок? Але ж всі вони настирливо алилуйкували по церквах Європи та ЗДА „не убивай...” Мовчали, бо були одними із них.

Їх мовчанка була політичною і продуманою. Як міжнародній Мафії так і московським галапасам ходило про одно — знищити основу української нації. Дві взаємнодоповнюючі сили зла зійшлися у поглядах і витворили найстрашніший злочин від первопочатків існування світу.

Український хлібороб хоч часто в останні 150 років свого існування й був неписьменним, але протягом тисячі поколінь був духово розвиненим культурним хліборобом в той час, як москвитин перебував у стані первісному. Рідна мати-земля виплекала трудолюбивого хлібороба, щирого сім'янина та віруючого добродійника. Звідси, милосердя, благородство, самопожертва, совість і любов до людини. Саме таких людей і не потрібно для Мафії. Не потрібні вони були і для московської імперії. Світовим сила зла потрібні цивілізовані (стехнізовані) людинотворини з незвичайним продовженням звіринних інстинктів і звіринної тямовитости, щоб ними можливо було маніпулювати в бажаних для Мафії площинах.

6) Більшовицький вождь Ленін, даючи настанови своїм поплічникам-хозарам у справі поборювання християнства, писав: ... праведний поп в 1000 раз вреднее аморального, так как его труднее разоблачить”.

Із вищесказаного висновок один. І не потрібно дивуватися тому, що священство та вища ієрархія під час горбачовської перестройки пишуть про „восстановленіє лєнінських норм в отношеніі Церкви.”

Про церковну діяльність вождів СССР свідчить досить промовисто такий факт: „За участь в Соборі іноземних владик Наркомпросу було дане доручення видати 42 предмета із фонду московських музеїв і 28 — із Загорського держ. музею, головним чином православного культу, які були використані в якості подарунків східнім патріярхам. „Мудрий вождь” мусів робити політику. Дарував грецьким патріярхам за визнання ними „канонічності” Московської патріярхії те, що було награвовано в Свято-Троїце-Сергіївій Лаврі... Так наприклад, патріярхові Александрійському Христофорові дісталася золота панагія з дорогоцінними каміннями, повне архієрейське облачення із золотої парчі, золотий хрест із дорогоцінними каміннями... І безперечно, що за такі подарунки східні патріярхи славословили ім'я вождя: „Маршал Сталін... під керівництвом якого ведуться військові операції в небаченому масштабі, має на те Обиліє БОЖЕСТВЕННОЇ БЛАГОДАТІ і БЛАГОСЛОВЛЕННЯ”. (Агітатор, ст. 2, 27-28, із поздоровлення того ж Александрійського патріярха Христофора.).

Із усіх осадних народів московської імперії ніхто так не потерпів, як Українці.

Україна мала найбільшу пропорцію духово розвинутих людей та інтелігентних культурних діячів не дивлячись на царський та ленінський гніт. Тую свідому провідну верству треба було конечно дощенту знищити, щоб легше було поступово принижувати решту народу до того самого низького духовного ступеня що і дикі москвитини, і старатися, щоб наш нарід „добровільно” злився „із російським братнім народом”. Потерпіла Україна не тільки від того, що вона втратила вбитими десятки мільйонів невинних людей, але ще від того, що москалі вкрали в неї її історію. Невблаганно і монотонно грабують і нищать її культуру, світську та церковну, присилюють розмовляти московською мовою...

Дехто може сперечатися про те, що не всі москвитини є дикими, що є між ними багато культурних і свідомих людей. Може й є, але ми не бачимо їх і не чуємо їх. Якщо б були такі, вже б давно засудили перед світом нелюдські злочини свого народу. Були б визнавали явно, що їхній нарід є нарід покручив, ось чому вони є на дуже низькому ступені духового розвитку, і закликали б допомагати йому улюднюватися (цивілізуватися).

Ми зустрічали дуже й дуже багато москвитинів, тисячі, тисячі... Всі до одного із зустрінутих нами, поводитись зухвало, зарозуміло, безсовісно, з хворобливою зверхністю по відношенню до інших. Ми мало бачили, а ще менше чули, про котрогось із москалів, який би щиро признався у скоєних злочинах та розкався за мільйони невинно вибитих його народом людей. Ми говоримо: хто потурає злочину — сам злочинець! Куди не повернеш — москаль був москалем, ним і залишиться.

Дехто може також сперечатися, що не всі юдеї-хозари є мізантропами, що не всі юдеї були в карних органах московської імперії, що не всі юдеї брали участь у винищенні українців в голодоморі на Україні в 1921-33-47 роках, а ті, що брали участь, були примушені так діяти на приказ вищих властей. А вищою владою були БРАТИ КАГАНОВИЧІ, ЯГОДА, ТРОЦЬКИЙ, Берія, Уріцький, Свердлов, Мехліс, Андропов, та ін. — всі, без виключення, юдеї-хозари.

Можливо, що і так. Але ми ніколи не чули, щоб хтось із юдейсько-хозарських діячів засудив перед цілим світом злочинну діяльність такого людинозвіра, як Лазар Кагановіч й інших звироднілих- його братів по крові, які вимордували понад вісім десятків мільйонів невинної української людности.

Прийшла найвища пора встати москвитинам та хозарам і зробити чесний обрахунок із совістю, але як? — совість потрібно мати...

Ми є свідками того, як москалі, а за ними й хозари, намагаються всю вину за небувале народовбивство цілих націй і народів, в тім числі й українців, звалити на вождя і „батька” єдиної-неділімої Сталіна. Безперечно, Сталін ЗЛОЧИНЕЦЬ, яких мало, але Сталін тільки ОДИН ІЗ НИХ. Сама дикість Сталіна наглядно відзеркалювала природну дикість москвитинів та синів Юди.

Тут слід пригадати із якою садистською насолодою, просто із патологічною ненавистю, мільйони москалів разом із хозарами в одностроях державної міліції та НКВД-КГБ мучили та вбивали поневолені народи московської імперії. А як „геніяльний” вождь здох, проливали сльози і оплакували його не тільки за колючим дротом імперії, але по всіх закордонах.

Саме міжнародня Мафія сил зла допомагає москалям звальювати вину за масове народовбивство величезної кількості населення імперії на Сталіна, при цьому прикривають дійсних виконавців небачених досі масакр українців та інших націй і народів московської імперії.

Москалі є дійсно нещасним народом, але тільки в тому, що є відсталі духовно, що їх культура тримається дикої мохом оброслої душі первісного дикуна. Людина без душі, без морального поступовання не має іншого виходу, як і надалі кермуватися звіринними інстинктами до того часу, поки не відбудеться перебіг улюднення на засадах Божої моральности.

Як уже було сказано, людина може бути або морально-совісною, благородною і самовідданою, щоб працювати для добра свого народу та вселюдської цивілізації духа, або може бути найбільш жорстоким і безпринципним звіром на двох ногах, озброєним найновішими досягненнями технічної цивілізації.

1941 р. м. Львів. Тюрма „Бригідки” — тут в 1941 р. війська НКВД розстріляли понад 9.000 українців.

1941 р., червень, м. Миколаїв, Галичина. Розстріляні українці НКВД під час втечі совєтських військ.

1941 р. У льохах НКВД міста Александрії, Кіровоградська обл.

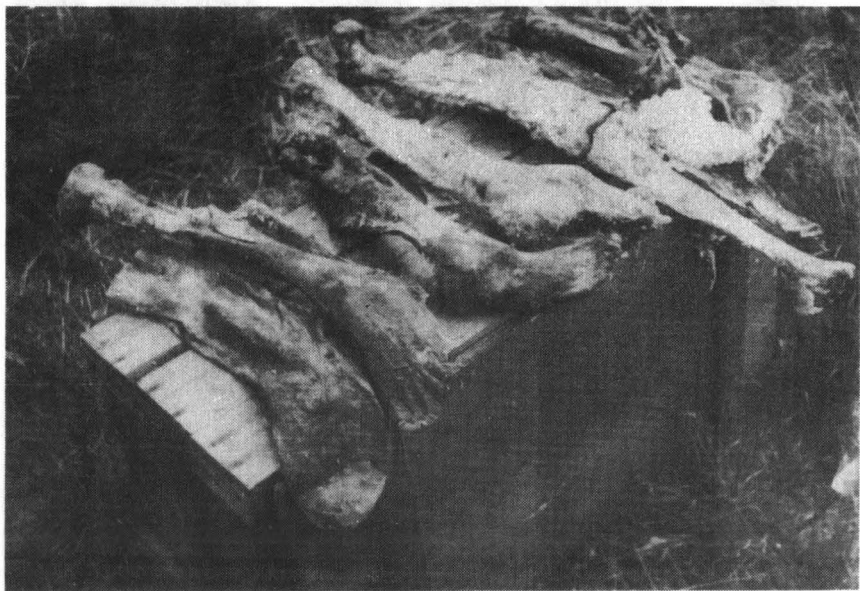
Колима, 1956 р. Українські політв'язні, 25 літники-каторжники, діяльні члени ОУН-УПА.

Тайшет, 1954 р. Група українських політв'язнів, членів ОУН-УПА.

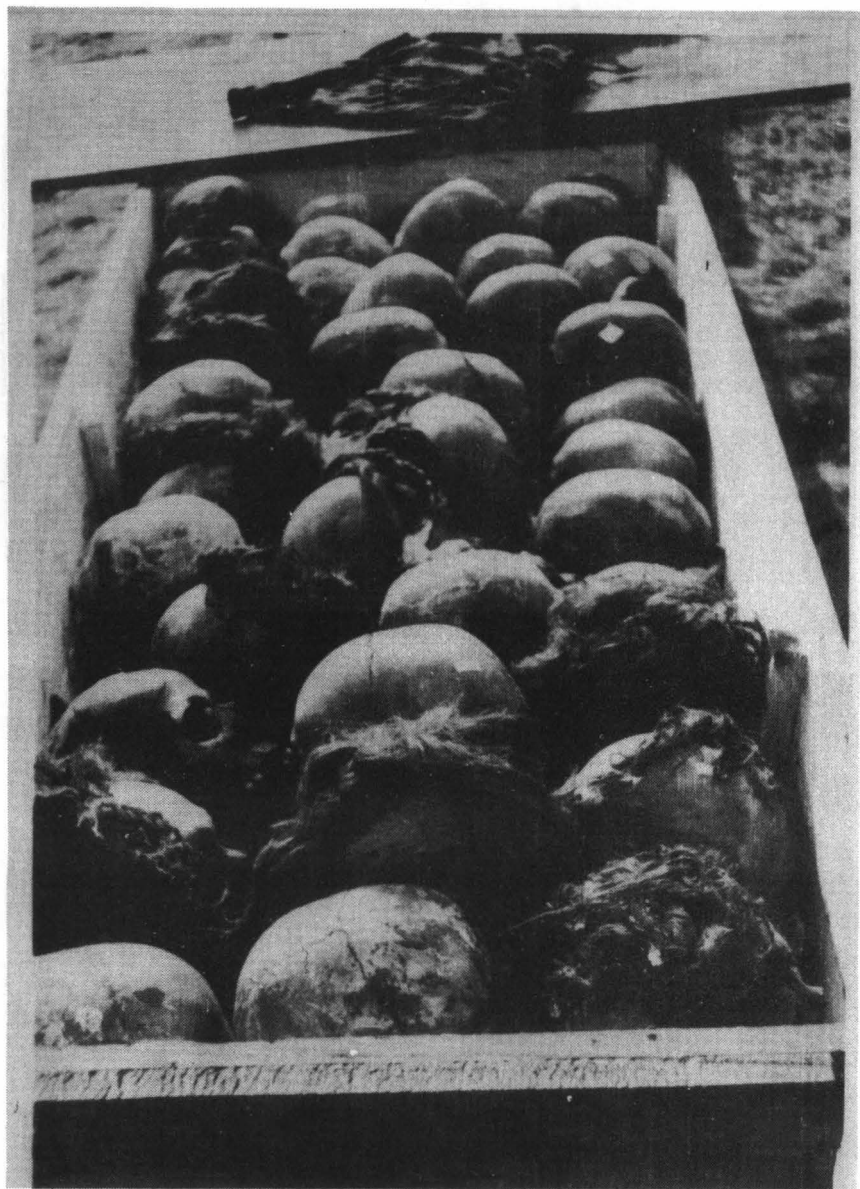
Перезахоронення! 1989 р.

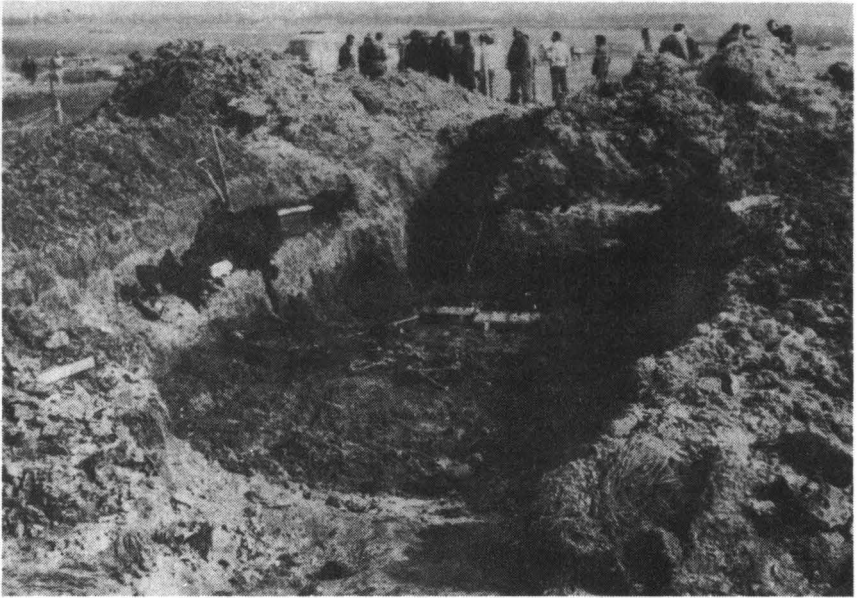
Дем'янів Лаз. Розкопи проведено з ініціативи „Меморіялу” Івано-Франківська.

Жертви НКВД — 1940-41 рр. Дем'янів Лаз, Галичина.

Жертви НКВД-КГБ! Дем'янів Лаз, Галичина. Розкопами керували: Р. Круцик, Дума і Ст. Угрун „Меморіал”.

Село Яблунів, жертви НКВД-КГБ 1941 р.

ПРИГОВОР

и в составе преступного сообщества

и членов

при рассмотрении

Рассмотрено: 1989 г. 12 декабря

19 г. рождения: 1922 г.

Воинский билет: 123456789

УК УССР

Приговор может быть обжалован в кассационном порядке в течение 10 суток момента вручения копии приговора о указанному в

через Военный Трибунал 12-й армии.

Выписка верна: Суд. Секретарь ВТ 12 Армии

Гехник интендант 2 ранга

Идентификация руг.

Станция № 3011

на принятие и заключение ценности

Принято от 3-х

на хранение в кассу тюрьмы

Наименование ценностей	Описание	г. NN	Количество	Примечание
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				
22				
23				
24				
25				
26				
27				
28				
29				
30				
31				
32				
33				
34				
35				
36				
37				
38				
39				
40				
41				
42				
43				
44				
45				
46				
47				
48				
49				
50				
51				
52				
53				
54				
55				
56				
57				
58				
59				
60				
61				
62				
63				
64				
65				
66				
67				
68				
69				
70				
71				
72				
73				
74				
75				
76				
77				
78				
79				
80				
81				
82				
83				
84				
85				
86				
87				
88				
89				
90				
91				
92				
93				
94				
95				
96				
97				
98				
99				
100				

Отсбав:

Принял в кассу:

Кассир:

Село Яблунів, Україна. Документи знайдені під час розкопів в 1989 р. — 90 р. на трупах помордованих НКВД-КГБ.

Світлина Ол. Чеховського. Липень 1990 р. Яблунів. Свідок масових розстрілів НКВД в 1941 р., мати 14 дочки яку НКВД замучило а опісля розстріляли.

Україна, 1990 р. липень. Коломия. Християнська Україна домагається волі, а антихристиянські ЗДА руйнують наші визвольні змагання.

1990 р. Коломия. Два світи: боротьби і банкрутства.

1990 р. Коломия. Хто зможе спинити природний гін до волі?

